

အရိုင်းမေပျို

(၁)

“မေ့ အနားကို တိုးမလာနဲ့နော်”

“အို . . . မေ့ကိုလှလွန်းလို့ ကြည့်မိတာပါမေရယ် . . . တကယ်တော့ မေက သိပ်လှတာပဲ မေရယ် . . .”

အောင်သန်းမှာ အဆီဝင်းနေသော မျက်နှာကြီးဖြင့် ရှေ့လည်းမတိုး၊ နောက်ကိုလည်း မဆုတ်ချင်နှင့် အံ့ကိုကြိတ်၍ လက်သီးများကို တင်းကြပ်စွာ ဆုပ်၍ထားသည်။ မျက်လုံးတွေမှာလည်း မီးထွက်တော့မည့်အလား ထင်၍နေရလေသည်။

အောင်သန်း၏ ရှေ့တွင် လုံမပျိုတစ်ဦးမှာ ထမီရင်လျှားဖြင့် တစ်ကိုယ်လုံး ရေများ ရွဲရွဲစိုနေရာက ရှက်စနိုးမျက်နှာလေးနှင့် မျက်မှောင်လေးကုတ်လိုက်သည်။ ပြီးလျှင် မျက်ခုံးလေးကို ဝင့်လိုက်ပြန်သည်။ သူမ၏ လက်ကလေးနှစ်ဖက်ကို မို့ဝင်းသော ရင်ပေါ်တွင် ယှက်၍ တင်ထားကာ ထရံနှင့် ကိုယ်လုံးလေးကို ကပ်လိုက်သည်။

ဝင်လှလှ နေရောင်လဲ့လဲ့သည် ရေချိုးခန်းလေးကို ဆလိုက်ဖြင့် ဖမ်းထိုးထားသကဲ့သို့ ရွှေရောင်ဝင်းလဲ့နေသည်။ မေ၏ ကိုယ်လုံးမောက်မောက် အသွယ်အဝိုက်များဖြင့် ဝင်းဝင်းဝါဝါလေးမှာ ဝင်းလှလှနေရောင်ဖြင့် ပနာသင့်ကာ တလှုပ်လှုပ်လက်နေပြန်သည်။

“ဟေ့ကောင် အောင်သန်း သွားကွာ ငါရေချိုးလို့ မပြီးသေးဘူး”

မို့နေသော ပါးဖောင်းဖောင်းလေးများကို ပိန်လိုက်ခါ နှုတ်ခမ်းလွှားနှစ်ချပ်ကို စိပ်စလိုက်ရင်း ပြောလိုက်၏။ လက်နေလေသည့် မဲနက်သော မျက်လုံး ပတ္တမြား ကြယ်နှစ်ပွင့်သည် ဘေးကို ရွှေ့လျားကာ ရင်မို့မို့သည် ရှေ့သို့ ခုန်တက်လာသည်ဟု ထင်ရလေသည်။

ထိုအခါမှပင် ဝင်းလဲ့သော ရင်သားနှစ်လွှာကိုသာ ရှာဖွေကြည့်တတ်သော အောင်သန်း၏ မျက်လုံးများသည် ပို၍ ပြူးကျယ်လာသယောင် ထင်ရသည်။ ထိုသည်ကို သတိထားမိသော လုံမပျိုကလည်း သူမ၏ ရင်ဘတ်ပေါ်သို့ လက်လေးယှက်၍ တင်ထားရာကပင် ကိုယ်ကို အောင်သန်းနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်ရာက ခါးစောင်းစောင်းလေးလည့်လိုက်လေသည်။

သူမ၏ ရင်သားမို့မို့များဆီမှ အောင်သန်း၏ မျက်လုံးများသည် သူမ၏ ခါးဆီသို့ နိမ့်၍ သွားသည်ကို မြင်လိုက်ရမှ သူမ မှားသွားပြီကို သိလိုက်ရသည်။

ရေများစိုရွဲ၍ အသားဖြင့် တစ်သားတည်းကပ်၍ နေသော ရင်လျှားထားသည့် ခပ်ပါးပါး တစ်ပတ်နွမ်း ထမီလေးသည် သူမ၏ နောက်ကျောဖက်တွင် အခေါက်အတွန့်မရှိ ပြန်ပြူး၍ နေသည်။ ခါးဆစ်မှသည် အောက်ဖက်ဆီသို့ လေးကိုင်းသဖွယ် မို့မောက်ကာ ကွေးဆင်းသွားတော့ ဖောင်းမို့နေသည့် အသားဆိုင်တို့သည်

ခါးဆစ်လေး၏ နောက်ဖက်ဆီသို့ လက်လေးလုံးသာသာမျှပင် ဖောင်းမို့၍ ထွက်နေသည်။ ပြီးတော့ ဘေးဖက်သို့လည်း ကားတင်း၍ ဖြစ်နေကာ ခပ်စန့်စန့်လေးထောက်ထားသော ပေါင်သားကြီးတစ်ဖက်မှာလည်း ဘေးမှ တွေ့နေရသော မျက်နှာပြင်သည်ပင် ယေကျုံးထွာဆိုင်မက ရှိနေချေသည်။

သတိလက်လွတ်ဖြစ်ကာ သွားရသလိုဖြင့် အောင်သန်းသည် သူမရှိရာ ရှေ့ကဖက်ဆီသို့ ခြေတစ်လှမ်းတိုးလိုက်လေသည်။

“ဟေ့ . . . မလာနဲ့လေ . . . လေ”

အထိတ်တလန့်ပြောရင်းက သူမသည် ခြေတံတစ်ဖက် နောက်သို့ဆုတ်လိုက်သောအခါတွင်တော့ စေ့ထားသော ပေါင်လုံးကြီးနှစ်ခုသည် ဖြဲဟပေးလိုက်သလို ဖြစ်သွားရကာ ပေါင်းရင်းနှစ်ခုကြားမှ လက်ခုပ်တစ်ဖောင်နီးပါးမျှ ခုံးမောက်မောက်အရာလေးကို တစ်သားတည်းကပ်နေသော ထမီပါးလေးအောက်မှ ဖောက်ထွက်ရန် ရုံးကန်နေသယောင် တွေ့မြင်လိုက်ရလေသည်။

အောင်သန်းသည် အံတစ်ချက် ကြိတ်လိုက်ရင်းက “ဟင်း” ကနဲ သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်လေသည်။ “ဆောရီးပဲ . . မေ” ဟုပြောလိုက်ရင်းက နောက်သို့လှည့်လျက် ဘောင်းဘီအိတ်ထဲမှ စီးကရက်တစ်လိပ်ကို ထုတ်ကာ သောက်လိုက်လေသည်။

“မင်း ဘာလို့မသွားသေးတာလဲကွယ် အောင်သန်း”

“မေ့ကို ပြောစရာရှိလို့လေ၊ ဒီနေ့ ဆန်းဒေးမဟုတ်လား . . ”

“ဟုတ်တယ်လေကွယ် . . ဘာဖြစ်သလဲ၊ ဒါပဲနော် စကားမရှည်နဲ့ ငါ ရေနဲ့ပက်လိုက်လို့ မင်းရှိုးတွေ ပျက်သွားဦးမယ် သိလား . . ကဲကွာ မြန်မြန်ပြောစမ်းပါ”

“ကိုယ် မပြန်နိုင်သေးဘူးမေ၊ ဒီနေ့ ရော့ခဲဟက်ဆန်ပါတဲ့ကား သွားကြည့်မလို့၊ ဒါကြောင့် မေ့ကို လာခေါ်တာပေါ့”

“ငါဒီနေ့ စာကျက်ရဦးမယ်ကွ၊ ဘယ်မှ မလိုက်နိုင်ဘူး . . ”

“မေကလဲကွာ၊ ကိုယ်က အပင်ပန်းခံပြီး လာခေါ်ရသေးတယ် မလိုက်ချင်လဲနေပေါ့ကွာ”

အောင်သန်းသည် ဆောင့်အောင့်ကာ ထွက်သွားလေသည်။ မေသည် ရေချိုးခန်းထဲရုံကို ကိုင်ကာ မျက်ခုံးလေးများကိုပင့်လျက် သူမ၏ နှုတ်ခမ်းထောင့်မှ အပြုံးလေးတစ်ချက် ပွင့်သွားရလေသည်။ ပြီးမှ ဟင်းကနဲ သက်ပြင်းလေးမှုတ်ကာ

“ကောင်လေးကတော့ ဇွတ်ကြီးဘဲ၊ ဒါကြောင့်မို့လဲ စာမေးပွဲကျတာ” ဟုခပ်တိုးတိုးလေး ပြောလိုက်လေသည်။

မေ၏ နာမည်အပြည့်အစုံမှာ မေလဲ့ပင်ဖြစ်သည်။ ကမာရွတ်သို့ ရောက်သည်မှာ မကြာသေးချေ။ တောတွင် ဆူပူသည့်အချိန်မှစပြီး မြို့ သို့ ပြောင်းကာလာခဲ့ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

မေလဲ့၏ အလှသတင်းမှာလည်း ကျောင်းသားလောကတွင် ပျံ့နှံ့၍ နေလေသည်။ မနှစ်က (၇)တန်းကို မေက ထိပ်ဆုံးမှအောင်ခဲ့ပြီး ယခု တက္ကသိုလ်ဝင်တန်းကို ဖြတ်လမ်းမှ တက်နေလေသည်။ သူမတွင် ရည်ရွယ်ချက်ကလေးဟူ၍ ဘာမှမရှိသေး၊ သို့တစေ ကောလိပ်ကျောင်းနှင့် နီးနေသောကြောင့် ကောလိပ်ကို ရောက်ချင်သည်မှာ အူလိုက်သည်းလိုက်ပင်ဖြစ်သည်။

မေလဲ့၏ မိခင်ကြီးမှာ မုဆိုးမတစ်ဦးဖြစ်ကာ အထက်အောက် ကုန်များနှင့် မကြာခဏ သွားနေသဖြင့် ယင်းကြောင့်ပင်လျှင် မေလဲ့ကို စောင့်ရှောက်ရန်အတွက် အစ်မဖြစ်လေသော အပျိုကြီးမတင်စိန်ကို ခေါ်ထားရလေသည်။

မတင်စိန်သည် သိမ်ကြီးဈေးတွင် အထည်ရောင်းကာ အဒေါ်ဖြစ်သူနှင့် နေထိုင်လျက်ရှိသည်။ မေလဲ့နှင့် အဖော်ရအောင် ခေါ်ထားသဖြင့်သာ လာ၍နေရလင့်ကစား မတင်စိန်သည် သိပ်ပြီးတော့ မိခင်ဖြစ်သူနှင့် နေချင်လှသည်တော့ မရှိလှပါပေ။

မှန်လေသည်။ မေလဲ့နှင့် မတင်စိန်တို့၏အမေမှာ အသက်ကြီးလာလေလေ စေ့စပ်သေချာလေဖြစ်သည်။ မနက်မိုးလင်းလျှင် ဘယ်နေရာ ဘယ်သို့ ချို့ယွင်းနေသည်ကို ညွှန်ပြကာ ဆူပူတတ်သည်။ ထိုင်နေရင်မဲ့ တပြစ်တောက်တောက် ပြောတတ်သည်။ ယင်းကြောင့်ပင်လျှင် သားသမီးများက သူတို့မေမေနှင့် အစေးမကပ်ကြချေ။ ထိုသို့မိခင်ကြီးက ဂရုဏာဖြင့် ဆူပူသည်ကိုပင် ဇီဇာကြောင်သည်ဟု ဆိုလေသည်။ မေသည် ရေမိုးချိုး အလှပြင်၍ အဝတ်အစားလဲကာ အပြင်သို့ထွက်လာသောအခါ အစ်မဖြစ်သူ မတင်စိန်သည် သတင်းစာတစ်စောင်ကို လှန်၍ကြည့်နေလေသည်။

“မမ ဒီမှာကြည့်ပါဦး”

မေလဲ့က အစ်မဖြစ်သူ မတင်စိန်၏ ရှေ့တွင် ကိုယ်ကလေးကို လှည့်၍ ပြလေသည်။ မတင်စိန်က သတင်းစာကို ကြည့်နေရာက သူ့ညီမအသံကြားရသဖြင့် ခေါင်းမော့ကာ ကြည့်လိုက်လေသည်။

ချစ်ပါသည်ဟူသော စကားကို အဘယ်သို့မျှ ဖော်ထုတ်နိုင်မည် မဟုတ်သော်ငြားလည်း တယုတယနှင့် အလှပျိုးထားလေသော ပန်းကလေးတစ်ပွင့် အဖြစ်နှင့်တော့ ယုယချင်သည်။ မြင်ရလေတိုင်းဝယ် လှရမက်ရေအိုင်ဝယ် လူးလှိုမ့်မိလိုလှသည်။ စိတ်ထဲက တိတ်တိတ်ကလေး ကြိတ်ကာ လေအလိုမ့်ဝယ် အလှလမ်းပြင်ပေါ်၌ ကူးလူးတုံ့ပြန်မိချေသည်။ မျိုသိပ် မထားနိုင်တော့သည်အဆုံး ကိုဘမူသည် သူ၏အချစ်များစွာကို စာဖြင့် ရေးသီကာ မတင်စိန်ကို လှစ်ဟဖွင့်ပြခဲ့လေသည်။ မတင်စိန်ကလည်း သူမ၏ သဘောထားကို စာဖြင့် ပြန်ကြားခဲ့ပါသည်။ သူမရဲ့ မေတ္တာကို ဂျပန်ခေတ်က ဖက်ဆစ်ဆန်ဆန် အတင်းတောင်းယူရာကျနေ၍ သဘောမကျပေမယ့်လည်း သူမအနေဖြင့် သူငယ်ချင်းတွေကို မည်သူပိုစေ၊ လိုစေရယ်လို့ သဘောမထားသေးပါကြောင်း ရိုးရိုးနှင့် ရှင်းရှင်းလေးပင် မတင်စိန်သည် ရေးသား၍ ကိုဘမူထံသို့ ပြန်ကြားခဲ့လေသည်။

ကိုဘမူသည် မတင်စိန်ထံမှ စာကို ဖတ်ရလေတိုင်း အသည်းထဲမှာ နင့်ကနဲ . . နင့်ကနဲ ခံစားလာရလေသည်။ သူရေးပေးလိုက်သောစာထဲတွင် အတင်းအဓမ္မရယ်လို့ ဆိုခြင်းမဟုတ်ပါ။ သူကိုယ်တိုင်ကလဲ သိပါသည်။ အချစ်ဆိုသည်မှာ အတင်းအဓမ္မတောင်းခံ၍ ရယူကောင်းသော အရာမဟုတ်ကြောင်းကိုတော့ ကိုဘမူကလဲ သိပါသည်။ မတင်စိန်၏ အထင်တော် အလွဲခံရခြင်းမှာ အင်မတန်မှ ဝမ်းနည်းနေပါတော့သည်။

“ဒီမှာ စိန် ခဏလေး”

ကျောင်းဆင်းသော အချိန်ဝယ် ကိုဘမူက လူရှင်းလှသော နေရာအရောက် လိုက်၍ခေည်။ နေရာကလေးမှာ ရိုးချောင်းကလေးကို ဖြတ်ကျော်ထားသော တံတားဖြူကလေးဖြစ်၍ ကမ်းစပ်တွင် ပေါက်နေသော ကုက္ကိုလ်ပင်ကြီးက တံတားဖြူလေးကို အုပ်မိုးတားလေသည်။ ယင်းကြောင့်ပင် တံတားဖြူလေးနေရာမှာ မှောင်ရီရီလေး ဖြစ်နေချေသည်။ ဤသို့ မှောင်ရိပ်ကလေး စွန်းထင်းနေခြင်းပင်လျှင် လိင်မတူလေသော သူတို့နှစ်ဦး၏ စိတ်တွေကို ပိုမိုလှုပ်ရှားစေတော့သည်။

“ကျွန်တော့်အပေါ် မတင်စိန် အထင်လွဲနေသလားလို့ပါ။ ကျွန်တော် ဒါကြောင့် မတင်စိန်ဆီကို ..”

“အို အထင်လွဲစရာ မရှိပါဘူး ကိုဘမူ၊ ကျွန်မဘာသာ ရေးလိုက်တဲ့ စာထဲမှာ ပိုပြီး ရိုင်းသွားသလား ထင်မိနေတာပါရှင်၊ ကျွန်မတို့ ဒီမှာ ကြာရှည်ရပ်နေရင် အထင်လွဲကုန်လိမ့်မယ် ကိုဘမူ သွားကြရအောင်”

“ကိုဘမူနဲ့ မတင်စိန်ဟာ ရင်းနှီးတဲ့ သူငယ်ချင်းတွေဆိုတာကို အားလုံးက သိလာခဲ့ကြတယ် မဟုတ်လား မတင်စိန်၊ ဒီလို ရှင်လင်းတဲ့နေရာကလေးမှာ စကားပြောရတာ အခွင့်ကောင်းလေးမို့ ဒီတံတားလေးပေါ်မှာပဲ ရပ်ပြီး စကားပြောချင်တယ် မတင်စိန်ရယ်”

မတင်စိန်သည် ကိုဘမူ၏ စကားကြောင့် ရုတ်တရက် နောက်မဆုတ်သာလေတော့။

သို့တစေလည်း မတင်စိန်က ကိုဘမူ၏ စကားကို အကျကောက်ကာ

“ရင်းနှီးတဲ့ သူငယ်ချင်းတွေဆိုရင်လည်း လမ်းသွားရင်းက ပြောနိုင်တာဘဲ ကိုဘမူ၊ ကဲလေ ဘာများထွေထွေထူးထူး ပြောမလို့လဲ ဆိုစမ်းပါဦး ဆရာကြီးရဲ့” ဟု မတင်စိန်က ပြောနေကျ လေသံအတိုင်း ပြောလိုက်လေသည်။

“ကျွန်တော် မတင်စိန်ကို ရှင်းရှင်းပဲ ပြောပါရစေ၊ ကျွန်တော်ကတော့ မတင်စိန်ကို ဘယ်သူမှ သိမ်းပိုက်သွားမှာ မခံနိုင်ဘူး မတင်စိန်။ ကျွန်တော်ဟာ မတင်စိန်ရဲ့စာကို ရလာကတည်းက စိတ်တွေဟာ ချောက်ချားလာတယ် . . မတင်စိန်ဟာ ကျွန်တော့်ရဲ့ အသည်းနှလုံးပဲ၊ ကျွန်တော့်ရဲ့ အသည်းနှလုံးကို ချွေယူတဲ့သူဟာ ကျွန်တော့်ကို သတ်တဲ့သူဟာ မတင်စိန်ပဲ”

ဤသို့ပင် ကိုဘမူက ပြောလိုက်လေသောကြောင့်ပင် မတင်စိန်မှာ နှုတ်ခမ်းလေး မသိမသာ တွန့်သွားခဲ့ပြီး တခစ်ခစ် ရီမောလိုက်ပြီးလျှင် “ လူတစ်ယောက်ကနေပြီး ဘာမှ သွေးသားမတော်စပ်တဲ့ လူတစ်ယောက်ကို ချစ်လှပါချည်ရဲ့ဆိုပြီး ဘယ်သူ့လက်မှ အရောက်မခံနိုင်ဘူး ဆိုတာကတော့ ကိုယ့်ကိုကိုယ် ဒုက္ခပေးရာကျပါတယ် ကိုဘမူရယ် . . ဒီတော့ ကျွန်မဆီက မေတ္တာလိုချင်ရင် ကိုဘမူရဲ့ တဖွတ်ထိုးနိုင်လှတဲ့ အပြုအမူကို စွန့်လွှတ်နိုင်ရင်တော့ သိပ်ကိုကောင်းမှာဘဲ ကိုဘမူ ”

“ကျွန်တော် မတင်စိန်နဲ့ ဒီနေရာမှာ ရန်ဖြစ်ရအောင် လာနေတာ မဟုတ်ပါဘူး မတင်စိန်၊ ကျွန်တော့်ကို တဖွတ်ထိုးပဲဆိုဆို၊ အချစ်ရိုင်းပဲ ဆိုချင်ဆိုပေါ့၊ ကိုယ်က ချစ်နေတဲ့အကြောင်းတော့ မတင်စိန်

လာခဲ့ရာမှ ကိုယ်လုံးခြင်း မေလဲ့နှင့် မတိမ်းမယိမ်းရှိသော မတင်စိန်ကို နောက်ဖက်မှ တွေ့မြင်ရကာ သူ၏ စိတ်များ ဖောက်ပြန်ခဲ့ရလေသည်။ ပြီးတော့ ယခင် ယခင် အချိန်များထဲကလည်း ပြောရင်းဆိုရင်းက အောင်သန်းသည် လက်ကလေးဆွဲလိုက် ခါးလေးတို့လိုက်ဖြင့် မတင်စိန်ကို ဆက်ဆံလာခဲ့သည်ဖြစ်၍ ယဉ်ပါးပြီးလည်းဖြစ်ရကာ အခြေအနေကလည်း အိမ်တွင် မည်သူမျှ မရှိသော အခါဖြစ်ကာ နေရာကလည်း မီးဖိုဆောင် ဆိတ်ကွယ်ရာတွင်ဖြစ်နေတော့ အောင်သန်းမှာ ဘာကိုမှ မစဉ်းစားတော့ဘဲ အရဲစွန့်လိုက်ရခြင်းသာ ဖြစ်လေသည်။

မတင်စိန်၏ ကိုယ်လုံးလေးမှ တဖြေးဖြေးငြိမ်၍ ကျလာသည်ကို သတိထားမိလိုက်သော အောင်သန်းသည် တဆင့်တက်ကာ မတင်စိန်၏ ခါးကိုဖက်ထားသော သူ၏ လက်နှစ်ဖက်အနက်မှ တစ်ဖက်ကို ဖြူးကနဲ ဖြုတ်ကာ သူမ၏ ရင်သားထွားထွားကြီးပေါ်သို့ တင်ကာ ဖျစ်ကနဲ ညှစ်ကိုင်လိုက်လေတော့ရာ အခဲရခက်သွားရှာသော မတင်စိန်ခမျာ “ဟင်း” ကနဲ လေများပင် မှုတ်ထုတ်လိုက်ရလေသည်။ မတင်စိန်သည် ရမက်စိတ်များ ပြင်းထန်၍ လာခဲ့ရသည်ကတော့ အမှန်ပင်ဖြစ်၏။ အတွေ့အကြုံ မရှိသေးသူ အစိမ်းသက်သက်ပေမို့ သူမ၏ တကိုယ်လုံးမှာ နတ်ကျသလို တုန်နေရကာ သူမ၏ မျက်ခွံလေးများသည်ပင် တစ်ချက် တချက် လေး၍ လေး၍ ကျချင်လာ၏။ သို့ရာတွင် မတင်စိန်သည် ဆယ်ကျော်သက် မဟုတ်ပါ။ ဆင်ခြင်တုံတရားနှင့် အသိဉာဏ်က ရင့်သန်နေပြီဖြစ်သော အရွယ်ဖြစ်နေသည်။ နောက်ဆုံးအကြိမ် ကြိုးစားခြင်းအဖြစ် သူမ၏ ကိုယ်လေးကို ညှစ်၍ ရုန်းလိုက်လေ၏။ ပြီးတော့ မတင်စိန်က သူမ၏ ရှေ့နံရံတွင် ထိုးထားသော သားလှီးခါး အချွန်တစ်လက်ကို ဖြုတ်ကနဲ တွေ့လိုက်ရ၏။

“အောင်သန်း . . . ဖယ် . . . ဖယ်နော် ငါ့အဆိုးမဆိုနဲ့ . . . ” ပြောရင်းက လက်တကမ်းပင်မရှိသော နေရာက သားလှီးခါးကို ဆွဲနှုတ်၍ ယူလိုက်တော့သည်။ “ဟာ” ကနဲ ဖြစ်သွားသော အောင်သန်းမှာ မတင်စိန်၏ ကိုယ်လုံးလေးကို လွှတ်ပေးလိုက်ရာက နောက်သို့ တချက်ခုန်၍ ဆုတ်လိုက်ရလေသည်။ ခါးကို လက်တစ်ဖက်မှကိုင်ရင်း တကိုယ်လုံး တဆတ်ဆတ် တုန်နေသည့် မတင်စိန်သည် အောင်သန်းရှိရာဖက်သို့ သူမ၏ ကိုယ်လုံးလေးကို လှည့်လိုက်လေသည်။

“မင်း ဒါမျိုးနောက်မလုပ်ပါနဲ့ မောင်အောင်သန်း၊ ရိုးရိုးသားသားဆိုရင် တို့အိမ်ကို မင်းအချိန်မရွေး ဝင်ထွက်နိုင်တယ် ခုလိုမျိုးဆိုရင်တော့ မင်းကို အစ်မ မညှာနိုင်ဘူး ကဲ . . . အခုတော့ မင်းပြန်ပေတော့” အောင်သန်းမှာ တုန်တုန်ရီရီ ဖြစ်နေသော မတင်စိန်ကို ကြည့်၍ အတင်းဝင်လုံးရန် စဉ်းစားမိလိုက်သော်လည်း မတင်စိန်က သူ၏ အိမ်ကို ဘယ်တော့မှမလာရန် ပြောဆိုခြင်းမရှိသဖြင့် အချိန်ယူကြံစည်ရန် စိတ်ကူး၍ ခပ်ငိုငိုပင် လှည့်၍ ပြန်လာခဲ့လေသည်။ သူမ၏ ရှေ့မှ အောင်သန်းတစ်ယောက် ထွက်ခွာ၍ ပြန်သွားပြီ ဖြစ်သော်လည်း မတင်စိန်သည် နေရာတွင်ပင် ခဏကြာရပ်နေပြီးမှ လက်ထဲမှ ခါးကို နံရံတွင် ပြန်၍ထိုးကာ ရေအိုးစင်သို့ တစ်လှမ်းခြင်း လျှောက်၍လာပြီး ရေကို နှစ်ခွက်တိတိ ဆင့်၍သောက်လိုက်၏။

ပြီးတော့မှ ထမင်းစားပွဲတွင် ထိုင်လိုက်ကာ တစ်ယောက်တည်း ညနေစာကို စားသောက်နေခဲ့၏။ ထမင်းစားရသည်မှာ စိတ်မပါလှသဖြင့် ထမင်းကို တစ်ပန်းကန်ပင် မနဲကုန်အောင် စားလိုက်ရလေသည်။ တစ်သက်လုံး ထိန်းသိမ်း၍ လာခဲ့ရသော အပျိုကြီးမတင်စိန်တစ်ယောက် တစ်မိန်းယောက်ျားတစ်ယောက်၏ ရင်ခွင်တွင် အဖိုခါတ်၏ ထိတွေ့မှုတွေကြားမှာ ရင်မောလို့က်ခဲ့ရပေသည်။

ထမင်းစားပြီးသည့် အချိန်ထိအောင်ပင် သူမ၏ တစ်ကိုယ်လုံးမှာ တုန်တုန်ရီရီလေး ဖြစ်၍နေရသေး၏။ ပြီးတော့ နေမထိထိုင်မသာ ဆိုတာမျိုးလို နေရထိုင်ရသည်မှာ ဘဝင်မကျဘဲ ဖြစ်နေရ၏။ စာအုပ်တစ်အုပ်ကို ကောက်ယူ၍ ဖတ်လိုက်သော်လည်း မျက်လုံးများကသာ စာအုပ်ကိုကြည့်နေသည်။ စိတ်က စာအုပ်ထဲတွင် မရှိဖြစ်နေ၏။ အတော်လေးကြာတော့ ညီမဖြစ်သူ မေလဲ့ ပြန်ရောက်လာ၍ ညီမဖြစ်သူကို ထမင်းခူးခပ်ကျွေးရင်း စကားစမြည် ပြောနေပြန်တော့သည်။ ခဏတာမျှတော့ သူမ၏ ခံစားရမှုများမှာ သက်သာသလို ရှိခဲ့ပေမယ့်လည်း ခဏအကြာမှာပင် ထိုသို့ လုပ်ကိုင်ပြောဆိုနေရသည်ကိုပင် မပြောချင် မဆိုချင် စိတ်မပါသလို ဖြစ်လာ၏။

မေလဲ့ပါ အိမ်ပေါ်သို့ ပြန်၍တက်ကာ သုံးယောက်သား ထိုင်မိကြသည်နှင့် ကိုဘမူက မေလဲ့ကို ကြည့်လိုက်၏။

“မောင်သက်ထွန်းတောင် လိုက်လာဦးမလို့ကွယ့် သူ့ရုံးမှာ အလုပ်တွေများနေတာနဲ့ အဲဒါ မေလဲ့ကို သတိရကြောင်း ပြောဖို့ မှာလိုက်သေးတယ်”

ကိုဘမူ၏ စကားဆုံးတော့ မေလဲ့၏ မျက်နှာလေးမှာ ရှက်အမ်းအမ်းလေး ဖြစ်၍သွား၏။

အော် . . အင်း . . ဟုတ်ကဲ့ဆိုပြီး လွယ်အိတ်ကိုချကာ ထိုင်ရာမှထလိုက်၏။

“မမတို့ စကားပြောကြဦး မေ အကြမ်းအိုး သွားယူလိုက်ဦးမယ်” ဟူ၍ ထသွားလေသည်။

မေလဲ့ ထွက်သွားတော့မှ မတင်စိန်နှင့် ကိုဘမူတို့သည် တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက်ကြည့်ပြီး ပြုံးမိလိုက်ကြလေသည်။

သက်ထွန်းဆိုသည်မှာ မေလဲ့တို့နှင့် မောင်နှမလို အိမ်ချင်းကပ်လျက် ငယ်စဉ်ကတည်းက အတူတူနေခဲ့ကြသူများဖြစ်ပြီး သက်ထွန်းမှာ မေလဲ့ထက် အတန်းကြီးပြီး မေလဲ့ကို စာပြခဲ့ရသူဖြစ်သည်။ မေလဲ့တို့ ရန်ကုန်ပြောင်းရမည့်နှစ်တွင် သက်ထွန်းသည် မေလဲ့ကို နှစ်ကြိမ်တိုင်တိုင် ချစ်ရေးဆိုခဲ့သူ တစ်ဦးလည်းဖြစ်သည်။ မေလဲ့ကတော့ အင်းမလုပ် အဲမလုပ်ဖြင့်သာ နေခဲ့၏။ ဒါကိုသိသော တစေ့တစောင်း အကဲခတ်သိရှိထားကြသည့် ကိုဘမူနှင့် မတင်စိန်တို့က တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက်ကြည့်ပြီး ပြုံးလိုက်ကြခြင်းဖြစ်၏။

အိမ်ရှေ့တွင် နှစ်ယောက်ထဲ ကျန်ခဲ့ကြတော့ မတင်စိန်သည် ချက်ချင်းလိုပင် မျက်လွှာချပစ်လိုက်၏။ မချလိုကလဲ မဖြစ်ပေ။ ကိုဘမူကို ကြည့်လိုက်တော့ သူမ၏ စိတ်ထဲတွင် မလုံမလဲ ရှိရသည့်အထဲ ကိုဘမူက သူမကို မျက်လုံးကြီးပြုံးကာ စိမ်းစိမ်းကြီး ကြည့်နေသည် မဟုတ်ပါလား။ တာရှည်တော့ တိတ်ဆိတ်၍ မနေနိုင်သဖြင့် မတင်စိန်ကပင် စကားကိုစရန် သူမ၏ မျက်နှာကို မော့လိုက်စဉ်မှာပင် မေလဲ့က သူမတို့အနီးသို့ ပြန်၍ ရောက်လာပြီး အကြမ်းအိုးအပြင် ကော်ဖီတစ်ခွက်ကိုပါ ဖျော်၍ တပါတည်း ယူလာခဲ့လေသည်။

“အစ်ကိုကြီး ကိုဘမူ ဒီမှာ ကော်ဖီသောက်လိုက်ပါဦး မေ ကျောင်းသွားလိုက်ပါဦးမယ်” ပြောပြီးသည်နှင့် မေလဲ့သည် သူမ၏ လွယ်အိတ်ကလေးကို လွယ်ကာ ထွက်သွားလေတော့သည်။ ထိုအခါမှပင် မတင်စိန်သည် စကားစတင်၍ ဆိုလာ၏။

“ကိုဘမူတစ်ယောက် ပျောက်ချက်သားကောင်းလှချည်လား”

“ကျွန်တော်က ပျောက်တာ မဟုတ်ပါဘူး မတင်စိန်၊ ခင်ဗျားတို့ကသာ ရန်ကုန်ပြောင်းသွားပြီး တိတ်တိတ်ကလေး ပုန်းနေကြတာမဟုတ်လား”

ကိုဘမူက အရောင်လက်သော မျက်လုံးများဖြင့် မတင်စိန်ကို ကြည့်ကာ ပြောလိုက်၏။

“အို . . ဒီလိုလည်း မဟုတ်ပါဘူး၊ တောမှာနေလို့ မဖြစ်တော့ ပြောင်းလာခဲ့ကြရတာပေါ့၊ တောမှာ လုပ်ကိုင်စားတဲ့သူဟာ မြို့ပေါ်ရောက်တော့ အတော်ကလေး ကသီလင်တနိုင်တယ်နော်၊ ပစ္စည်းတွေလည်း ထားပစ်ခဲ့ရသေးတယ်နော် အချို့တွေ ဆုံးမှာပါပဲ ကိုဘမူရယ်”

“ဒါဖြင့် ဒီမှာဘာလုပ်လဲ”

“အထည်ကလေး ရောင်းတာပေါ့ ကိုဘမူ၊ အထည်ကတော့ ကျွန်မတို့အတွက် အတော်ကလေး အကျိုးရှိသားပဲ၊ မေမေက အထက်အောက် ကုန်ကူးနေတယ်လေ”

“ဒေါ်ဒေါ်ရော နေကောင်းတယ်မို့လား”

“မေမေကတော့ ကျန်းမာပါတယ်”

“ဒါနဲ့ အထည်ရောင်းတော့ ကိုယ့်ဆိုင်နဲ့ကိုယ်ပဲလား”

“ဟာ ဘယ်ဟုတ်ပါ့မလဲ ဆိုင်ဌားပြီးရောင်းရတာ အပျောက်ကတင် (၃)ထောင်လောက်ပေးရတယ်”

စကားပြောနေရင်းက ကိုဘမူသည် မတင်စိန်ကို ကြည့်၍နေရင်းက မတင်စိန်သည် ရန်ကုန်ရောက်ပြီးမှ တသွေးတမွှေး ပို၍တောင်လှလာသည်ဟု တွေ့မြင်သတိထားမိလိုက်သည့် အခိုက်အတန့်ဝယ် ကိုဘမူ၏ မျက်နှာသည် ကွက်ကနဲ ပျက်သွားလေသည်။

အခန်းထောင့်သို့ လွင့်ပစ်လိုက်ကာ မတင်စိန်သည် ကုတင်ပေါ်သို့ ပစ်၍ ထိုင်လိုက်ရင်းက သူမ၏ နှုတ်ခမ်းလေးများကို စုပစ်လိုက်လေတော့သည်။ ယခုမှပင် ကိုဘမူတစ်ယောက်မှာ အပျိုကြီး မတင်စိန်၏ သဘောကို ရိပ်စားမိလာရကာ အခန်းတံခါးကို မင်းတုန်းထိုးကာ ပိတ်ပစ်လိုက်လေတော့သည်။

ပြီးသည်နှင့် ကိုဘမူသည် မတင်စိန်ထိုင်နေရာ ကုတင်အနီးသို့ တိုးကပ်၍သွားကာ သူမနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်ရပ်ပြီး လက်နှစ်ဖက်က မတင်စိန်၏ ပခုံးနှစ်ဖက်ကို ဆုပ်ကိုင်လိုက်သောအချိန်တွင် မတင်စိန်သည် သူမ၏ မျက်နှာလေးကို မော့၍လာကာ ကိုဘမူကို ရီဝေဝေလေး ကြည့်၍လာတော့သည်။ တခဏအတွင်းမှာပင် ချစ်စိတ်တွေ ဝေခွဲပြီဖြစ်သော ကိုဘမူသည် ခပ်မော့မော့လေး ဖြစ်၍ လာသော မတင်စိန်၏ မျက်နှာလေးဆီမှ ပါးပြင်ကလေးများကို ဘယ်ပြန်ညာပြန် နမ်းရာမှစ၍ သူမ၏ နှုတ်ခမ်းအစုံကို ငုံ့၍ စုပ်လိုက်ရင်းက လက်တစ်ဖက်ကလည်း မတင်စိန်၏ ခါးဆီသို့ ပြောင်း၍ ဖက်လိုက်ကာ တဖြေးဖြေး မတင်စိန်၏ ကိုယ်လုံးလေးကို အိပ်ယာပေါ်သို့ လှဲ၍ ချလိုက်လေတော့သည်။ နှစ်ယောက်စလုံး ကုတင်ထက်သို့ ရောက်သွားကြသည့် ခဏတွင်တော့ ကိုဘမူသည် မတင်စိန်၏ နှုတ်ခမ်းများကို ငုံ့၍ ခဲထားရာကပင် သူ၏လက်က မတင်စိန်၏ မိုးမောက်သော ရင်သားကြီးများကို အဝတ်အစားများပေါ်မှပင် ဖိ၍ဖိ၍ ဆုပ်နယ်ပေးလိုက်ရာ မတင်စိန်ခမျာ “အို” ကနဲသာ နှုတ်ဖျားမှ ထွက်သွားခဲ့ရပေမယ့် မငြင်းရက်နိုင်တော့ပေ။ ဒါ့အပြင် ကိုဘမူ၏ လက်က မတင်စိန်၏ လုံးတစ်သော တင်သားကြီးများ ဖြောင့်စင်းတုတ်ခိုင်သော ပေါင်တံကြီးများပေါ်သို့ပါ လျှောဆင်းသွားကာ ပြေးလွှားပွတ်သပ်နေရင်းက ဆုပ်၍ ဆုပ်၍ ပေးနေပြန်တော့ မတင်စိန်သည် ခန္ဓာကိုယ် တစ်ခုလုံး ပူနွေး၍ လာခဲ့ရမှ ဖျင်းကနဲ ဖျင်းကနဲ ခံစားရကာ ရင်တွေလဲ တဒိန်းဒိန်း ခုန်နေရလေသည်။ ခံစားရခက်စွာဖြင့် ရင်တလုပ်လုပ် ဖြစ်၍နေရသော မတင်စိန်မှာ သူမ၏ လက်ကလေးတစ်ဖက်ဖြင့် ကိုဘမူ၏ လည်ပင်းတစ်ဖက်ကိုပင် သိုင်း၍ ဖက်ထားမိချေပြီ ဖြစ်သည်။ ဖိုနှင့်မ မိမိရရ ထိတွေ့ရာမှ ရမက်မီးပွင့်တို့သည် ရှက်ဖြာ၍ တောက်လောင်လာခဲ့ရပေပြီ။

မတင်စိန်၏ ကိုယ်လုံးလေးပေါ်တွင် မှောက်၍ ထားရာမှ ကြိုး၍ထလာသော ကိုဘမူသည် သူမ၏ အင်္ကျီလေးများကို ကြယ်သီးများ ဖြုတ်ကာ ချွတ်ပေးနေစဉ်မှာတော့ မတင်စိန်မှာ ရမက်သွေးကြောင့် မငြင်းရက်ရှာပေမဲ့လည်း ရှက်သွေးလေးကလဲ ရှိနေလေတော့ သူမ၏ မျက်လုံးကလေးများကို စုံမှိတ်၍ပင် ထားရလေတော့သည်။ အင်္ကျီလေးများ ကင်းကွာသွားသော အချိန်တွင်တော့ လိမ္မော်သီးတင်ထားသည့်ပမာ လုံးဝန်း ပြည့်ဖြိုးလှသည့် မတင်စိန်၏ နို့အုံနှစ်လုံးကို မထိရက် ကြည့်လျှက်နေရာမှ မမြင်ရက် နိုင်သည့်အဆုံး ကိုဘမူသည် ဖွဖွလေး လက်ဖြင့် ဆုပ်၍ ပွတ်ပေးရာမှ ငုံ့၍ စိုလိုက်ပေတော့သည်။ ထိုအခါတွင် ယောက်ျား၏ အရသာကို နဖူးတွေ့ ခူးတွေ့ တွေ့ခဲ့ရပြီဖြစ်သည့် မတင်စိန်မှာ ရင်တွင်းမှ ကလီစာများ ပေါက်ထွက်လှမတတ် အခံရခက်နေရာက ထိုအရသာကိုပင် ပျောက်ကွယ်သွားမည် စိုးသည့်အလား သူမ၏ ရင်သားများကို အတင်းပင် ဖိကပ်ပေးနေလေတော့သည်။ ကိုဘမူအဖို့ ဒီထက်တော့ ဆက်ပြီး သည်းမခံနိုင်တော့ပေ။ ကိုဘမူသည် ထ၍ ထိုင်လိုက်ရာက သူ၏ အဝတ်အစားများကိုပါ ချွတ်ပစ်လိုက်ပြီး မတင်စိန်၏ ကိုယ်ပေါ်တွင် တစ်ခုတည်းသာ ကျန်ခဲ့လေသော သူမ၏ ထမီလေးကို ဆွဲအချွတ်တွင် မတင်စိန်၏ လက်တစ်ဖက်က အတင်းပင် ဆွဲထားလေသဖြင့် ချွတ်ရန် ခက်သွားသည့် မတင်စိန်၏ ထမီလေးကို ခါးဆီသို့ လှန်၍ တင်လိုက်ပြီး တပြိုင်နက်တည်းမှာပင် ကိုဘမူသည် ဖေါင်းမို့ ခုံးမောက်၍ ပြည့်ပြည့်တင်းတင်း ရှိလှသော သူမ၏ စောက်ပတ်ကို လက်ဖြင့် စမ်းလိုက်သောအခါတွင်မူ တွန့်၍ သွားသော မတင်စိန်သည် သူမ၏ ခြေတောက်လေး နှစ်ဖက်ကို ဆွဲ၍ ကွေးလိုက်ရာက ပေါင်နှစ်လုံးကို ထောင်လိုက်လေတော့သည်။ အလိုက်သင့်ဖြစ်လာသော အနေအထားလေး မပျက်ယွင်းမီမှာပင် ကိုဘမူသည် သူမ၏ ပေါင်နှစ်လုံးကြားတွင်ဝင်၍ ထိုင်လိုက်ရာက ပေါင်လေးနှစ်ဖက်ကို ကားပေးလိုက်ရင်း သူ၏ လီးတန်ကြီးကို မတင်စိန်၏ စောက်ပတ်ထဲသို့ အငမ်းမရပင် ဖိ၍ သွင်းလိုက်လေတော့ရာ ကျောပြင်လေးကော့၍ တက်သွားရသော မတင်စိန်သည် အော်ဟစ်ခါ ညည်းလိုက်ချင်ပေမယ့်လည်း အသံထွက်သွားမှာကိုပင် သူမက စိုးရိမ်၍ အောက်နှုတ်ခမ်းလေးကို ကိုက်၍ ထားလိုက်လေသည်။ အံ့၍

သူ၏ ရင်ခွင်ထဲမှ ကညာမယ်လေးမှာ ရုတ်တရက် ငြိမ်သက်နေရာမှ ပြေးပြေးလေး လူးလွန် လှုပ်ရှားကာ ရုန်းလိုက်သည်။ သက်ထွန်းကလည်း အလျော့မပေးပဲ ခပ်စောစောက အိပ်မက်ထဲက အတိုင်းပင် မလွတ်တန်း ဖက်တွယ်ထား၏။ မေလဲ့မှာလည်း ယခုအတွေ့ဝယ် မေ့သလိုပင်ဖြစ်ရချေသည်။ မည်သို့ဆိုစေ မေလဲ့မှာ သက်ထွန်း၏ ရင်ခွင်ထဲဝယ် တဒိတ်ဒိတ်နှင့် တရှိန်းရှိန်း ဖြစ်ကာ ပူနေမိသည်။ အသက်ရှူသံမှာ တတ်နိုင်လျှင် အောင့်ထားချင်သော်လည်း ဖိုထိုးသလို တရှူးရှူး တရဲ့ရဲ့ဖြင့် ကျယ်၍ လာရလေသည်။

ကြည့်စမ်းပါဦး သက်ထွန်း၏ လက်ကြီးသည် သူမ၏ တင်ပါးပေါ် သို့ရောက်၍ လာရသည်။ မေလဲ့၏ တကိုယ်လုံး သွေးကြောတွေမှာ ရှိန်းကနဲ ဖြစ်သွားရကာ ဆားနှင့်တို့လိုက်သော တီကောင်သဖွယ် တွန့်ကနဲ ဖြစ်သွားမိလေသည်။ သက်ထွန်း၏ လက်ကြီးက အငြိမ်မနေပဲ မေလဲ့၏ လုံးတစ်ကားအယ်၍ နေသော တင်ပါးကြီးများကို စုန်ဆန်ကာ ပွတ်သပ်လျက် ဆုပ်လိုက် ညှစ်လိုက် လုပ်ပေးနေလေတော့ မေလဲ့တစ်ယောက် နောက်ဖက်တင်မဟုတ် ရှေ့ဖက်လေးပင် တမျိုးလေး ဖြစ်လာခဲ့ရလေသည်။ သက်ထွန်း၏ နှာခေါင်းကြီးက သူမ၏ ပါးပြင်ကို လာရောက်ထိလိုမ့်နေရာက သက်ထွန်း၏ နှုတ်ခမ်းထူကြီးတွေကပါ သူမ၏ လည်တိုင်လေး မေးဖျားလေးများကို စုပ်နမ်းလျက် နောက်ဆုံး မေလဲ့၏ နှုတ်ခမ်းလေးများပေါ် သို့ပင် ရောက်၍ လာရာက စုပ်နမ်းလိုက်သောအခါတွင်တော့ မေလဲ့၏ ကိုယ်လုံးလေးသည် ကော့၍ တက်သွားရလေသည်။ သက်ထွန်း၏ လက်တွေမှာလဲ သူမကို တိုး၍ တိုး၍ ရစ်ပတ်လာခဲ့ရလေသည်။

တစ်ကြိမ် တစ်ခါဘူးမျှ ယခုလို ယောက်ျားတစ်ယောက်၏ အတွေ့ကို မတွေ့ဘူးသေးသော မေလဲ့၏ မျက်လုံးလေးများမှာ ပြူးကျယ်၍ လာရလေသည်။ မှန်ပေသည်။ သူမ၏ တကိုယ်လုံးသည် သက်ထွန်း၏ ရင်ခွင်ထဲဝယ် ပျောက်တော့မလို ဖြစ်နေချေသည်။ ပြီးတော့လည်း ကိုသက်ထွန်းသည် ဘာစကားမျှလည်း မပြော လက်တွေ့ရော နှာခေါင်းရော နှုတ်ခမ်းတွေကပါ ကဲကို ကဲနေသည်။

မေလဲ့ကိုယ်တိုင်ကလည်း မတွေ့ဘူးသော အာရုံသစ်တစ်ခုကို သဘောကျ နှစ်ခြိုက်မိသလို သူမ၏ သွေးတွေမှာ ဆူဝေလာရကာ သူမ၏ လက်ကလေးများက သက်ထွန်း၏ လက်မောင်းကြီးကို ပြန်လည် ရစ်တွယ်ထားမိခဲ့ချေသည်။

ကိုသက်ထွန်းသည် ဘာကြောင့် သူမကို ဒီလောက် နမ်းနေရပါသလဲ ဟုတွေးမိလေသည်။ ကိုသက်ထွန်း၏ လက်တွေက အငြိမ်မနေ ဖျော့သွေးစမ်းသလို ပြေးနေ၏။ မေလဲ့တစ်ယောက်မှာမူ ရင်ကလေးမောက်ကာ မောက်ကာသွားရင်း ပြင်းထန်သော မုန်တိုင်းအတွင်းဝယ် ဆူဝေနေသော သွေးများနှင့် အတူ လွင့်ပျံ၍ သွားနေရလေသည်။

ကိုသက်ထွန်းကို သိပ်၍ စိတ်ဆိုးမိပါသည်။ ကြည့်စမ်း ကိုသက်ထွန်းသည် ဘာကြောင့်မှန်းမသိ မေလဲ့၏ ကိုယ်ကလေးကို ဟင်း ကနဲ လွှတ်ရာက တစ်ဖက်သို့ စောင်းသွားလေရာ မေလဲ့မှာရင်ကလေး လှိုင်းထရင်း မကျေမနပ် ကျန်ရစ်ခဲ့မိလေတော့သည်။

မေလဲ့သည် ယောက်ျားတစ်ဦး၏ အနမ်းကို ပထမဆုံးအကြိမ် ခံလိုက်ရသည့်အတွက် တသသ ဖြစ်၍ နေရာမှ ကိုသက်ထွန်းက ခွာ၍ ထွက်သွားသောအခါဝယ် သူမအဖို့ ကိုသက်ထွန်း ထိတွေ့ပွတ်သပ်ခဲ့လေသော သူမ၏ ကိုယ်လုံးပေါ်မှ မပျောက်သေးပဲ ကျန်နေသေးသည့် ပူပူနွေးနွေး လက်ရာလေးတွေကို တစ်မိမိနှင့် လွမ်းနေမိလေသည်။ ကိုသက်ထွန်းကို အပျိုရိုင်းလေး မေလဲ့သည် စွဲလန်း၍ နေမိလေသည်။ မကျေမနပ် စိတ်လေးဖြင့် မေလဲ့သည် ပက်လက်လေးလှန်ကာ အသာဆန္ဒ ပြင်းပြလျက်ရှိသည်။

(၁၀) မိနစ်ခန့် အကြာတွင်တော့ သူမဖက်သို့ ဖြတ်ကနဲ ပြန်လှည့်၍ လာသော သက်ထွန်းသည် သူမ၏ ကိုယ်လုံးလေးကို အတင်းဝင်ပွေ့ဖက်ရာက လက်တစ်ဖက်သည် ပေါင်နှစ်လုံးကြားရှိ စောက်ဖုတ်ဆီသို့ အုပ်၍ ကိုင်ကာ ဆုပ်လိုက်လေတော့ရာ “အို . . . ကိုကိုထွန်း” ဟူသော အသံလေးဖြင့် မရုန်းသာ လူးလွန်လျက်ကပင် မေလဲ့မသိစိတ်တို့သည် ကျေနပ်၍သွားရလေတော့သည်။

သူ၏ လက်သည် ဖေါင်းမို့နေသော အိအိညက်ညက် စောက်ပတ်လေး၏ ရှေ့ကမျက်နှာစာကို ဖိ၍ ပွတ်နေလေတော့ရာ သူမ၏ ဖင်သားကြီးများသည် လုံးလုံး လုံးလုံးဖြင့်ပင် ကော့မယောင်ဖြစ်လာရာမှ ဖိ၍ ပွတ်နေသောလက်ကြောင့် သူမ၏ ထမိစလေးမှာ ခါးမှ ပြုတ်ထွက်သွားရလေတော့သည်။ သက်ထွန်းက ထိုသို့ ပွတ်နေရာမှပင် သူမ၏ ရင်စေ့အင်္ကျီလေးကို ကြယ်သီးလေးများ ဖြုတ်လေတော့ရာ သက်ထွန်းက နှစ်လုံးသာ ဖြုတ်ရသေးသည် .. မေလဲ့က ကျန်သော ကြယ်သီးလေးများကို အကုန်ဖြုတ်၍ ရင်စေ့အင်္ကျီလေးကိုပါ ချွတ်လိုက်တော့သည့်ပြင် သူမ၏ ဘော်လီအင်္ကျီလေးကိုပါ ချွတ်ပေးလိုက်တော့ရာ ငန်းဥလုံးသာသာမျှ ဖြူဖွေး လုံးဝန်းလှသော သူမ၏ နို့လေးများသည် ချက်ချင်းလိုပင် သက်ထွန်း၏ ဘယ်ပြန်ညာပြန် စို့လိုက်ခြင်းကို ခံလိုက်ရလေတော့သည်။

“အို . . . ကိုကိုထွန်း . . . ဟင့်ဟင့် .. အိုး . . . ဟေ့ . . . ကျွတ်”
 မေလဲ့တစ်ယောက် နို့စို့ခံလိုက်ရ၍ မချိမဆန့် ခံစားလိုက်ရချိန်နှင့် တဆက်တည်းမှာပင် သက်ထွန်းသည် သူမ၏ ထမိလေးကိုပါ ဆွဲ၍ချွတ်ပစ်လိုက်တော့လေရာ မေလဲ့မှာ မကျေမနပ်ပုံလေးဖြင့် တင်သားတွေ ကြို့ပေါင်တံကြီးတွေလိမ်လျက် တောင့်ထားမိလေ၏။ သက်ထွန်းကတော့ မေလဲ့ ပုံစံလေးကို အရေးမထား တော့ပဲ မေလဲ့၏ ပေါင်တံဖွေးဖွေးဥဥကြီးတွေကို အားမာန်အပြည့်နှင့်ဆွဲဖြိုကာ မေလဲ့ကိုယ်လုံးလေးပေါ် မှောက်လျားထိုးချလိုက်လေတော့သည်။ ပြီးသည်နှင့် သူ့အတံကြီးကို မေလဲ့အဖုတ်လေးအတွင်းတော့ကာ ဆတ်ကနဲ ထိုးသွင်းလိုက်သည်တွင်မတော့ မေလဲ့၏ တသက်လုံးထိန်းသိမ်းလာခဲ့ရသော အပျိုစင်ဆိုသည့် ဂုဏ်ပုဒ်ကလေးလဲ ပြိုကျသွားရတော့သည်။ ..

သက်ထွန်းသည် အနှစ်နှစ်အလလ အံကြိတ်ကာ ကြည့်လျက်ကပင် အငွေဖြင့်သာ ကျေနပ်ခဲ့ရလေသော မေလဲ့ကို ညာတာရန် လုံးဝမတွေးတော့ပဲ စိတ်ကို အကုန်လွှတ်လျက် ခပ်သွက်သွက်လေးပင် ဆောင့်ကာ ဆောင့်ကာ လိုးပါတော့သည်။ ပြီးတော့ နို့လေးများကိုလည်း စို့ပေးလျက်ကပင် လက်တစ်ဖက်က ဖင်သား အိအိကြီးတွေကို ဆုပ်ကာ ညှစ်ကာဖြင့် အားပါးတရ ဆောင့်၍ နေတော့ရာ မချိတင်ကလေး ဖြစ်၍ လာရသော မေလဲ့သည် သက်ထွန်းကို ထွေးနေအောင်ဖက်ထားပြီး ငုံ့၍ နို့စို့ပေးနေသော သက်ထွန်း၏ ဆံပင်များကိုပင် နမ်းမိနေချေပြီ။ အပျိုရိုင်းမလေးပီပီ အထိန်းမတတ် အစိမ်းသက်သက်ဖြင့် ထွက်၍ လာကြလေသော ရမက်ရည်ကြည်တို့သည်လည်း အိုင်ထွန်း၍ လာခဲ့ကြရကာ သူမ၏ နှုတ်ခမ်းဖျားလေးမှပင် အင့် ကနဲ ဟင့် ကနဲ ဖြင့် သူမ၏ ခေါင်းလေးမှာ နောက်သို့ လန်၍ လန်၍ သွားနေရလေသည်။ သဘော၏ စက်သံသည်လည်း တဒုံးဒုံးနှင့် သဘောတစ်ခုလုံး တုန်ခါလျက်ရှိ၏။ အသည်းအသန် ဖြစ်၍ လာသော သက်ထွန်းက နင်းကြိုး၍ ဆောင့်၍ လိုးလေတော့ရာ မကြာမီမှာပင် နှစ်ကိုယ့်တစ်ကိုယ် တင်းကြပ်စွာ ဖက်၍ ထားကြသော သက်ထွန်းနှင့် မေလဲ့တို့ထံမှ “အား . . . ဟင်း အင်း . . . အ ဟင်း” ဆိုသော အသံလေးများမှာ စီစီညံညံ ပေါ် ထွက်၍ သွားရလေတော့သတည်း။

ပြီးပါပြီ။

